

WHAT'S IN A NAME

TERMINOLOGIE

VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN - EDUCATIEF TRAJECT ROAD OF CHANGE

WHAT'S IN A NAME

TERMINOLOGIE

VLUCHTELINGENWERK VLAANDEREN - EDUCATIEF TRAJECT ROAD OF CHANGE

CGVS

Het Commissariaat voor Vluchtelingen en Staatlozen is een federale onafhankelijke administratie bevoegd voor het onderzoeken van asielaanvragen en de toekenning of afwijzing van de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming.

Het CGVS beoordeelt 2 aspecten:

- De waarachtigheid en de geloofwaardigheid van het asielverhaal,
- De toetsing van het asielverhaal aan de criteria voor het vluchtelingenstatuut binnen het kader van de Conventie van Genève en de subsidiaire bescherming

Het onderzoek omvat:

- Inzicht in situatie in land van herkomst,
- Onderzoek van bewijzen, stukken en documenten,
- Onderzoek van waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming.

CONVENTIE VAN GENÈVE

Conventie van Genève = Vluchtelingenverdrag. Ontstaan op 28 juli 1951. Het Vluchtelingenverdrag werd ondertekend door 150 landen, waaronder België. Daarmee beloofden deze landen iedereen te beschermen die in eigen land niet beschermd wordt. Op basis van dit verdrag kan iemand erkend worden als vluchteling.

De omschrijving van een vluchteling werd in het internationaal recht door deze conventie beperkt. Zo heeft dit verdrag de algemene definitie van een vluchteling herleid tot een persoon die vreest voor vervolging op grond van ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Over sommige onderdelen van dit verdrag zijn er verschillende interpretaties mogelijk waardoor het verdrag niet overal op dezelfde manier wordt toegepast. Bovendien zijn de voorwaarden afgestemd op de situatie vlak na de Tweede Wereldoorlog en gaan er stemmen op om werk te maken van een actuele invulling door bv. na te denken wat te doen met klimaatvluchtelingen die niet opgenomen zijn in deze conventie.

Deal Eu-Turkije

Dit is een overeenkomst tussen de Europese Unie en Turkije om een einde te maken aan de gevaarlijke en illegale oversteek vanuit Turkije naar Europa.

Wat houdt dit akkoord in?

- Mensen zonder asielaanvraag of met asielweigering op de Griekse eilanden moeten terugkeren naar Turkije.
- Mensensmokkelaars een halt toeroepen door de grenzen beter te bewaken.
- In ruil zou er voor elke Syriër die vanuit de Griekse eilanden naar Turkije wordt teruggestuurd, een andere Syriër vanuit Turkije in de EU worden hervestigd (het one-for-one of 1-op-1-schema). De bedoeling is dat hierdoor de illegale oversteken van Turkije naar Griekenland zouden stilvallen.
- Europese financiële steun van 6 miljard euro voor het Turkse asielsysteem.
- Gesprekken over visumliberalisering voor Turkse onderdanen.

LEES MEER

<https://www.mo.be/analyse/eu-turkije-duivelspact-pragmatisch-de-beste-keuze>

Dublin III-verordening

Een Europese Verordening die bepaalt in welke lidstaat een verzoeker om internationale bescherming een verzoek moet indienen. Dit land is dan ook verantwoordelijk voor de verdere procedure.

Wanneer DVZ iemand wenst over te dragen aan de Europese lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, moet men rekening houden met procedures en waarborgen vervat in de Dublin III-verordening.

De verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald op basis van verschillende criteria:

- waar een gezinslid, broer of zus of familielid van een niet-begeleide minderjarige aanwezig is,
- waar een gezinslid internationale bescherming geniet,
- waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming indiende,
- die bevoegd is voor het grootste aantal gezinsleden en/of minderjarige ongehuwde broers of zussen, of voor de oudste van een gezin,
- die een verblijfstitel of visum afleverde,
- van illegale overschrijding van de grens,
- waar geen visumplicht geldt,
- waar het verzoek om internationale bescherming wordt gedaan in de internationale transitzone van een luchthaven.
- Waar een verzoek om internationale bescherming werd gedaan.

Door de Dublin III-verordening kunnen mensen dus worden teruggestuurd naar een land waar ze reeds vingerafdrukken achterlieten, een verzoek om internationale bescherming indienen of er passeerden of verbleven.

BEMERKINGEN

Een land is niet verplicht om de DublinIII-verordening toe te passen.

Er wordt niet teruggestuurd naar landen waar de asielprocedure of opvangvoorzieningen fouten vertonen die zorgen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

Er is een specifieke regeling voor NBMV's.

DVZ

De Dienst Vreemdelingenzaken beheert de migratiestromen in samenwerking met verschillende partners zoals de gemeenten, de politie, de diplomatieke posten, het parket, ...

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist over:

- de toegang van vreemdelingen tot het grondgebied,
- het verblijf,
- de vestiging,
- de verwijdering

DVZ is de instantie die onder andere over de toepassing van de Dublin III-verordening beslist en over gezinshereniging.

Eurodac

Eurodac is een databank met vingerafdrukken van asielzoekers. Deze database wordt gebruikt ter ondersteuning van het gemeenschappelijk asielbeleid van de Europese Unie. Er worden vingerafdrukken genomen van een persoon als die een verzoek indient om internationale bescherming of wanneer die zonder de nodige documenten wordt tegengehouden in een lidstaat van de Europese Unie, IJsland, Noorwegen, Liechtenstein en Zwitserland (dit zijn de lidstaten van de Dublin III-Verordening) De gegevens en vingerafdrukken moeten binnen 72 uur in het Eurodac-systeem worden gezet.

FEDASIL

Het Federaal Agentschap voor de Opvang van Asielzoekers (Fedasil), beheert en coördineert een netwerk van opvangcentra. Dit gaat over collectieve en individuele opvangplaatsen. De praktische organisatie van de opvang gebeurt in samenwerking met andere overheidsinstellingen, NGO's en private partners. Fedasil biedt volgende steun: accommodatie, voeding, kleding, medische, sociale en psychologische hulp, toegang tot tolkdiensten, toegang tot juridische vertegenwoordiging, toegang tot opleiding, toegang tot een vrijwillig terugkeerprogramma en een beperkte dagelijkse toelage (zogenaamd 'zakgeld').

Frontex

Frontex helpt de EU-landen en de Schengenlanden buiten de EU bij de bewaking van hun buitengrenzen. Het agentschap helpt ook om de grenscontroles in de EU op elkaar af te stemmen. Het bevordert de samenwerking tussen de grensbewakingsinstanties van alle EU-landen en biedt daarbij technische ondersteuning en expertise.

Vanaf 2021 stijgt het Europese budget voor grensbewaking naar 25 miljard euro voor zeven jaar. Frontex zal een heuse Europese grenswacht worden van 10.000 man sterk.

LEES MEER

<https://www.tijd.be/dossier/europareeks/groter-eu-budget-na-brexit/10007842.html>

Hervestiging

Veel vluchtelingen kunnen niet terug naar huis door oorlog, geweld of vervolging. Sommige vluchtelingen zijn in het land waar ze naartoe vluchtten nog steeds niet veilig of hebben hulp nodig die in het opvangland ontbreekt. UNHCR kijkt welke vluchtelingen het meest kwetsbaar zijn en eventueel in aanmerking komen voor hervestiging in een ander land.

Intern ontheemden

Een interne ontheemde (Engels: internally displaced person, IDP) is iemand die zijn huis of woonplaats ontvlucht (bijvoorbeeld door een burgeroorlog), maar wel binnen de grenzen van zijn eigen land blijft. Een interne verdrevene is wettelijk gezien niet hetzelfde als een vluchteling, want die verlaat zijn land.

Migrant

Een migrant is iemand die om verschillende redenen zijn land verlaat om elders te gaan wonen, tijdelijk of permanent, vrijwillig of gedwongen.

NBMV

Een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, minderjarigen die op de vlucht zijn zonder begeleiding van hun ouders of iemand die wettelijk verantwoordelijk voor hen is. Meestal zijn dit jongens tussen 16 en 18 jaar oud uit Afghanistan, Algerije, Marokko, Guinee, de Democratische Republiek Congo, India en Roemenië. Soms zijn ze vergezeld van volwassen familieleden, maar omdat deze niet de ouders of de wettelijke vertegenwoordigers zijn, zal er in België toch een voogd worden aangesteld.

Wie zijn deze niet-begeleide minderjarige vreemdelingen?

De groep bestaat hoofdzakelijk uit jongeren met een vluchtverhaal die hier asiel aanvragen. Er zijn ook andere situaties mogelijk:

- Jongeren die alleen achterblijven in België na het vertrek van de uitgeprocedeerde ouders (die hun land van herkomst waren ontvlucht wegens een oorlogssituatie of conflict).
- Minderjarigen die met of zonder toestemming van hun ouders naar Europa reizen, op zoek naar een betere toekomst.
- Een minderjarige die het slachtoffer is van mensenhandel (seksuele, economische uitbuiting) of van mensensmokkel.
- Jongeren die hun land zijn ontvlucht om economische redenen, dit zijn vooral jongens tussen 14 en 18 jaar oud die contact houden met hun familie die in het land is achtergebleven.
- Een minderjarige “op doorreis” door België naar Groot-Brittannië of Scandinavië, maar die door de Belgische overheid onderschept is.
- Jongeren die vooruit gestuurd worden door ouders omdat ze hopen dat hij/zij ervoor kan zorgen dat later de hele familie kan overgebracht worden of dat hij/zij voldoende geld zal verdienen dat opgestuurd kan worden.

NBMV's hebben nood aan extra bescherming. Daarom bestaat er voor hen een bijzondere verblijfsprocedure. Ze krijgen ook steeds een voogd toegewezen.

Meer dan 70% van de geregistreerde minderjarigen worden gemeld door de politiediensten. De anderen melden zich spontaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken om er een asielaanvraag in te dienen (nu: verzoek om internationale bescherming).

Pushbacks

Het terugsturen van mensen op de vlucht naar een buurland, naar de buitengrens van Europa of naar een ander continent.

- Je mag mensen niet terugsturen naar gebieden waar ze mogelijk gefolterd kunnen worden (art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens).
- Je mag niet zomaar mensen terugsturen zonder dat ze de kans krijgen om asiel aan te vragen. Want zonder onderzoek kun je niet zomaar uitmaken of iemand mogelijk recht heeft op asiel.

LEES MEER

www.tijd.be/politiek-economie/belgie/federaal/francken-krijgt-forse-tegenwind-over-pushbacks/10019072.html

Relocatie?

Relocatie is de overdracht van vluchtelingen van de ene EU lidstaat naar de andere. Dit is een intern EU-proces waarbij lidstaten elkaar helpen door de verantwoordelijkheid over een aantal vluchtelingen over te nemen en zo de druk te verlagen van een grote vluchtelingenpopulatie in bijvoorbeeld Griekenland en Italië. Er is onvoldoende solidariteit en te weinig politieke wil om tot een sterk Europees spreidingsplan te komen dat druk op de landen aan de buitengrenzen van Europa zou doen afnemen door een gedeelde verantwoordelijkheid van alle Europese landen.

RVV

Tegen de beslissing van het CGVS kan beroep worden aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die volledige bevoegdheid heeft om de beslissing van het CGVS te bevestigen, te herzien of te vernietigen. In het laatste geval wordt het dossier opnieuw naar de CGVS verzonden voor een nieuw onderzoek. Tegen beslissingen van de RVV kan je enkel in cassatieberoep gaan bij de Raad van State.

Subsidiaire beschermde

Deze personen lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade. Denk aan doodstraf, executie, foltering, onmenselijke of vernederende behandeling, maar ook ernstige bedreiging door willekeurig geweld bij een gewapend internationaal of binnenlands conflict.

Terugkeerbeleid

De Dienst Vreemdelingenzaken is bevoegd voor het gedwongen terugkeerbeleid.

Begeleide vrijwillige terugkeer valt onder de verantwoordelijkheid van Fedasil, in nauwe samenwerking met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en een aantal NGO's.

Verzoeker om internationale bescherming

Iemand die internationale bescherming aanvraagt, kennen we als ‘asielzoeker’. Sinds 2018 is de term gewijzigd naar ‘verzoeker om internationale bescherming’. De asielaanvraag wordt ‘verzoek om internationale bescherming’. Internationale bescherming kan in België zowel de erkenning als vluchteling als de subsidiaire bescherming betekenen.

Vluchteling

Vluchtelingen zijn mensen die uit hun thuisland moeten vluchten omdat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of omdat ze tot een bepaalde sociale groep behoren (bv. holebi’s of vrouwen). Dat staat zo in de Conventie van Genève of het Vluchtelingenverdrag. Dat verdrag werd door heel wat landen ondertekend, ook België. Daarmee engageren deze landen zich om vluchtelingen te beschermen.

Een vluchteling kan internationale bescherming aanvragen, hij is dan ‘verzoeker om internationale bescherming’, wat doorgaans een ‘asielzoeker’ wordt genoemd.